

wel af"; een praktijk van 60—100.000 dollars is geen zeldzaamheid volgens dezen briefschrijver.

BEDENKELIJK VERSCHIJNSEL. — De afdeling Birmingham der *Brit. medical Association* heeft het noodig geoordeeld, in een voorstel aan de *Association* aan te dringen op maatregelen tegen het voorschrijven van een behandeling aan bepaalde personen door middel van de correspondentie-kolommen der couranten (*Brit. med. Journ.*). PINKHOF.

INGEZONDEN.

VREEMDE TALEN IN HET TIJDSCHRIFT.

In den jaargang 1908 van de *Psychiatrische en Neurologische Bladen* heb ik, als redacteur betoogd, hoe iedere schrijver gaarne een zoo groot mogelijk aantal lezers bereikt, doch onze enge taalgrenzen daarvoor weinig bevorderlijk zijn en de invloedssfeer van het geschrevene daardoor zeer beperkt wordt. Men kan toch dagelijks ervaren, hoe in onze taal verkondigde feiten en meeningen over de grenzen geheel onbekend blijven, en hoogleeraaren, die bijv. de overigens loffelijke gewoonte hebben hun arbeid naar te leggen in de Nederlandsche dissertaties hunner leerlingen, verninderen daardoor beslist hun invloed op de gangbare internationale opvattingen op het door hen bewerkte gebied. Het meest karakteristieke antwoord, dat ik in dit opzicht als redacteur ontving, toen ik een begaafd collega om een bijdrage voor het door mij beheerde tijdschrift vroeg, was wel dit, dat hij geen zin had zijn werk te begraven. Welsprekend was ook het antwoord van een ander, wel iets te hebben, doch het te goed te houden voor een Nederlandsche publicatie en aangezien de toenmalige redactie het feitelijk met deze collega's volkomen eens was, werden pogingen in het werk gesteld, het opnemen van Fransche, Duitsche en Engelsche stukken mogelijk te maken. Op het oogenblik worden dan ook in de *Bladen* van de niet minder *Nederlandsche* Vereniging voor Psychiatrie en Neurologie reeds stukken in vreemde talen opgenomen, ja wordt aan eventueel daaraan verbonden bezwaren tege moet gekomen.

Iets nieuws is dit niet en *Petrus Camper* en de *Folia neuro-biologica* gingen reeds voor.

Waarom juist het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* in de eerste plaats zijn Nederlandsch karakter moet bewaren, waar de Akademie van Wetenschappen, een instelling met zeker niet minder uitgesproken nationaal karakter, en verschillende universiteits-laboratoria den gewrochten arbeid in vreemde talen aan het daglicht brengen, is mij niet duidelijk. Wij moeten ons hier niet door zeker chauvinisme laten misleiden. De wetenschap is internationaal en de daaraan verbonden vakliteratuur heeft met literatuur qua talis niets uitstaande.

Een Vlaamsch collega, dien ik indertijd verweet uit chauvinistische opwellingen slecht Vlaamsch te schrijven, waar hij het Fransch goed beheerschte, maakte de niet onaardige opmerking, dat letterkunde voortspruit uit een overmaat van gevoel, en dat het dus voor de hand ligt, dat een Vlaming,

waar het gemoed spreekt, Vlaamsch schrijft. Waar dit echter niet zoo is, en dit is het geval bij de uitsluitend cerebrale geneeskundige vakliteratuur, valt deze noodzakelijkheid weg, en doet men het verstandigst, als men daartoe in staat is, die taal te gebruiken, die het meest gelezen wordt.

Dat wij ons daarvoor zouden moeten schamen, zal toch wel niemand meenen. Het is in vele opzichten wel lastig tot een klein volk te behooren, een schande is het nog niet.

Dat men, zooals collega BURGER opmerkt, in toongevende Engelsche, Duitse of Fransche geneeskundige weekbladen tevergeefs zoekt naar artikels in andere talen dan de genoemde, is vanzelf sprekend. Ieder dier talen heeft een zóó groot verbreidingsgebied, dat het niet noodig is in een Fransch blad een Duitsch artikel toe te laten of omgekeerd. Dat in deze landen de congresshuts-pot in de landstaal wordt overgebracht, is even verklaarbaar. Het is bekend, dat de tot deze groote volken behorende individuen nu eenmaal weinig of geen studie maken van andere talen. In ons land is dit geheel anders, de meesten onzer lezen de gewoonlijk op de congressen toegelaten talen, en dat dus bijv. het *Compte Rendu* van het laatste Internationale Congres voor Psychiatrie, Neurologie enz. enz. in het Fransch, Duitsch en Engelsch verscheen heeft niemand gehinderd, integendeel, velen zijn op een vertaling niet gesteld en lezen liever het oorspronkelijke.

Nu kunnen, zooals op bldz. 1361 van het *Ned. Tijdschr. voor Geneeskunde* wordt opgemerkt vaderlandsche onderzoekers hun arbeid wel in de een of andere groote taal in buitenlandsche tijdschriften doen opnemen, en degenen die iets van bijzondere beteekenis hebben te vermelden volgen ook getrouw dezen weg, doch ik zie niet in, waarom de redactie daaraan niet tegemoet kan komen.

In plaats van beperking van vreemde talen, zooals de redactie op het oog heeft, zou ik gaarne uitbreiding zien, en zooals de redactie der *Psychiatrische en Neurologische Bladen* in uitzicht stelt, ook tegemoetkoming, in dien zin, dat men het den schrijvers gemakkelijk maakt, het in een vreemde taal geschreven stuk, in een vaderlandsch periodiek te doen afdrukken.

Dankend voor de verleende plaatsruimte

Uw dw.

Endegeest, 27 April 1911.

J. VAN DER KOLK.

Collega VAN DER KOLK acht het verstandig geneeskundige zaken alleen te schrijven in de taal, die het meest gelezen wordt. In dezen gedachtenkring zijn Nederlandsche geneeskundige tijdschriften overbodig. Ik ben inderdaad van deze meening ten opzichte van de speciale vakken. Deze bezitten elk te weinig beoefenaars om een afzonderlijk orgaan in onze taal terechtvaardigen. De vaderlandsche specialisten nemen van elkaars werk kennis in hun specialistische vereeniging. Bovendien houden zij zich, door middel van de internationale specialistische tijdschriften, op de hoogte van hetgeen in het bijzondere vak geschreven wordt, oók door de landgenooten.

De *Psychiatrische en Neurologische Bladen* wenschen thans een internationaal orgaan te worden. Of dat zal gelukken is, dunkt mij, aan twijfel onderhevig. Zouden ook de *Folia neuro-biologica* levensvatbaarder blijken dan *Petrus Camper* geweest is?

Voor een algemeen Nederlandsch geneeskundig blad daarentegen is ruimschoots werk te doen. Wij hebben de laatste jaren waarlijk niet te klagen over gebrek aan medewerking noch aan lezers. De kleinheid van ons land, waar men elkander allen kent, geeft een zeer nuttige contrôle op elkaars arbeid. Ook schenkt de groote pers in het buitenland steeds meer aandacht aan hetgeen hier te lande wordt geschreven. De *Deutsche medizinische, de Münchener medizinische* refereeren regelmatig den geheelen inhoud van ons blad. Laten overigens de landgenooten, die dat wenschen, voortgaan met ook in internationale bladen te schrijven. Het is een van ouds veel gevolgd en goed gebruik, de uitkomsten van een onderzoek eerst in ons blad in beknopten vorm, en daarna met alle toelichtende bescheiden in een buitenlandsch archief te plaatsen. Wij echter wenschen te blijven een Nederlandsch orgaan, en een (niet zoo slechte) weerspiegeling van hetgeen op geneeskundig gebied hier te lande wordt gewerkt.

Zonderling: VERMEY ziet groote schade in een vertaling van de voordrachten van buitenlanders; de redactie der *Psychiatrische en Neurologische Bladen* daarentegen zou gaarne al de stukken van haar Nederlandsche medewerkers in een wereldtaal geven, als dat maar niet zoo duur was. VAN DER KOLK gaat zoo ver, een Vlaming, die in zijn moedertaal schrijft, deswege van „chauvinisme” te beschuldigen; — *da hört ja alles auf!* (Dit, te zijner eere, in een wereldtaal!) 1).

H. BURGER.

ALGEMEENE VERGADERING TE DEVENTER.

Waarschuwing.

Heeren leden van de Maatschappij, die tot nog toe verzuimd hebben de *tweede* kaart verzonden door de regelingscommissie voor de 62ste algemeene vergadering terug te zenden of die deze abusievelijk niet hebben ontvangen, worden verzocht zich ten spoedigste aan te melden bij den 1sten secretaris: dr. L. LEIGNES BAKHOVEN, Keizerstraat 7 te Deventer.

BRIEFWISSELING.

DE VEREENIGINGSVERSLAGEN IN HET TIJDSCHRIFT.

Door mijn afwezigheid moest ik tot mijn spijt het stukje van collega VERMEY op bldz. 1502 tot heden onbeantwoord laten. Mag ik, als voorbeeld van de door mij voor de lezers van het *Tijdschrift* het meest wenschelijk geachte verslaggeving, mededeelen, hoe ik zelf, sedert 1893, als secretaris de verslagen der Nederlandsche Keel-Neus-Oorheelkundige Vereeniging samenstel: Op de oproepingsbrieven voor de vergadering wordt den sprekers verzocht, autoreferaten hunner voordrachten ter vergadering mede te brengen. Van de besprekingen, die zich aan de voordrachten aansluiten, houd ik ter vergadering aantekening. Af en toe komt het voor, dat ik later aan een der heeren verzoek, hetgeen hij gezegd heeft, voor mij op te schrijven. De ontvangen

1) Zie ook „Briefwisseling” deze bladzij.